Ч. 31 Субота 10 (22) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Вчерашне засїданє Палати послів заняли дві важні справи, а то проєкт правительства в справі пенсий для цивільвих урядників державних і перше читанє проєкту закона о реформі виборчій. Перше предложенє правительства, о скілько то можна пізнати по відзивах ґазет, принято з великою радостию, бо прецї раз дочекають ся урядники і вдовицї та сироти по них полїпшеня свого биту. Друга справа — перше читанє проєкту реформи виборчої — викликала широку дискусию; промавляли посли: кн. Лїхтенштайн, Єнджейович, Форманек, Кінбурґ, Романчук, Штайнвендер, Страньский, Турнгер, Кронаветер, Ферянчич, Люеґер і Діпавлї і дебату треба було відложити, бо записало ся до голосу аж 22 послів, з котрих вчера промавляло 14 отже позістало ще вісїм. Яка буде судьба сего предложеня, трудно нинї предвидїти, бо навіть ті посли, котрі промавляли за проєктом, казали, що в засадї годять ся на розширенє права виборчого, але ставлять множество всїляких поправок і додатків. А всеж-таки праса зазначує, що із вчерашної дебати над сею справою видко, що проєкт правительства знайде в Палатї послів потрібну більшість.

Емеритура цивільних урядників державних.

На початку вчерашного засїданя Палати послів предложив мінїстер фінансів проєкт закона о поборах емеритованих цивільних урядників державних, учителїв шкіл державних, і слуг урядових, а також вдів і сиріт по них.

Проєкт той постановляє, що по скінченю 10 лїт безпрерывної служби, урядник переходячи в стан спочинку, має побирати 40 процент своєї платнї, за кождий слїдуючий рік дальше 2 проц. від тої платнї, котру побирав в чинній службі, а котру треба брати за підставу при обчислюваню емеритури. По 40 лїтах служби має отже одержати цїлу пенсию. Час служби переходячий 6 місяцїв має числити ся за рік. Ті, що внаслїдок недуги або калїцтва, якого набавили ся в службі, стануть нездібними до працї, хоч би не скінчили ще 10 лїт служби, будуть трактовані так, як би скінчили той час служби. В случаях, заслугуючих на увзглядненє, може їм бути визначена більша емеритура.

Урядники виступаючі зі служби чинної перед скінченем 10 лїт, о скілько причиною виступленя не єсть добровільне зреченє ся уряду або усуненє в дорозї дисциплїнарній, одержать т. зв. відправу, іменно однорічну платню, коли не скінчили ще пять лїт служби; в противнім же случаю дворічну платню. Хто скінчив 35 лїт служби і 60 рік житя, може просити о перенесенє его в сталий стан спочинку і не потребує доказувати своєї нездібности до служби.

Вдовицї по урядниках державних і учителях шкіл державних мають одержати сталу пенсию після ранґи мужа, а именно: вдовицї по урядниках 11. кляси ранґи — 400 зр.; 10. кляси — 500 зр.; 9. кляси — 600 зр.; 8. кляси — 700 зр.; 7. кляси — 900 зр.; 6. кляси — 1.200 зр.; 5. кляси — 1.500 зр.; 4. кляси — 2.000 зр.; 3. кляси — 3.000 зр.; 2. кляси — 4.000 зр.; 1. кляси — 5.000 зр.

Вдовицї по слугах урядових одержать третю часть поборів мужа, котрі вчисляють ся до пенсиї, однакож найменше 200 зр.

Яко додаток на вихованє дїтий одержать вдовицї по урядниках державних на кожду дитину пяту часть своєї пенсиї; що найбільше однакож 300 зр. на кожду дитину. Додаток той будуть побирати доти, доки дитина не скінчить 24 рік житя. Сума тих додатків не може однакож переходити пенсиї вдовицї.

Сироти без вітця і матери, коли не суть заосмотрені, мають право до пенсиї конкретальної, у висотї половини пенсиї вдовичої їх матери, з додатками обчисляними після числа голов, а рівнаючими ся підвишцї, о котру сума нормально обчислених додатків на вихованє перевисшає суму пенсиї конкретальної. Однакож в кождім случаю пенсия конкретальна разом з тими додатками не може перевисшати евентуальної пенсиї вдовичої. Мінїмум поборів вдови і дїтий по урядниках державних і учителях виносить 400 зр., по слугах урядових 200 зр.

Вдовицї слуг державних, котрі не мають ще титулу до пенсиї, або також сироти по них, не маючі також і матери, одержать одноразову відправу в сумі пенсиї квартальної помершого мужа або вітця.

Родина урядників державних померших в службі чинній або на емеритурі, одержує на кошти лїченя і похорону пенсию квартальну (Sterbequartal), у висотї трикратних місячних поборів емеритальних помершого.

Урядники державні або учителї в служб

18)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Аж ось почув Бен Гур поза собою скорі удари весел і побачив, що якась ґалєра пливе просто на него. Час був дорогий; одна хвиля могла его спасти або й згубити. Він сунув тяжку дошку з цїлої сили перед собою. Аж дивить ся, а то не дальше від него, як на довготу цїлої руки, виринає з води блискучий шолом, а відтак дві руки з витягненими пальцями — великн і сильні руки, котрі не так легко пустили би то, що би вхопили. Бен Гур налякав ся і відвернув ся. А шолом знову показав ся, ба й голова, котру він вкривав, відтак обі руки, що страшенно били по водї; тепер обернула ся голова і показало ся лице. Уста були отворені, очи дивили ея стовпом, лице потапаючого було блїде, як у трупа — аж страшно дивити ся! Але Бен Гур таки аж крикнув з радости, і коли потапаючий ішов знову під воду, він вхопив его за ланцушок, що попід бороду придержував шолом на голові, і тягнув его до дошки.

То був Аррïюс, трібун, котрого він виратував. Якийсь час пінила ся і шуміла розбурхана вода доокола Бен Гура і змушувала его добувати всїх сил, щоби й сам не потонув і голову Римлянина удержав верх води. Ґалєра перепплила попри них і лишила їх обох на боцї. Она поплила самою серединою в тім місцї, де плавали люди і в поломах і без шоломів. Нараз понїс ся глухий лоскіт, а за ним і голосний крик. Бен Гур подивив ся в ту сторону, звідки нїс ся крик і аж трохи нїби втїшив ся: пімстили ся за Астреєю!

Борба лютила ся дальше. Але з опору зробила ся тепер втеча. Хто побідив? Молодець знав аж надто добре, як дуже зависїла від відповіди на се питанє его свобода і житє трібуна. Він підсунув дошку під него так, що она вже его несла і старав ся тепер, як міг, удержати его на нїй. Поволи зачинало свитати. З двояким чувством повитав він сьвітло дня — і з надією і з обавою. Чи Римляни, чи розбишаки побідили? В послїднім случаю пропав би той, котрого він виратував.

Наконець показало ся сонце в цїлім своїм блеску на небі. Не було нї найменшого вітру. По лївім боцї побачив він землю, але она була за далеко, щоби до неї дістати ся. Денеде плавали такі самі розбитки як і він, та спалені або ще догараючі згарища. Ген далеко виднїла ся ґалєра без машту і весел, а ще дальше побачив він, що щось маленького, нїби якась точка, порушає ся і подумав собі, що то якийсь корабель, котрий або втїкає або здоганє ворога.

Так минула година; обава его ставала що раз більша. Коли-б не прийшла скоро поміч, то Аррïюс мусїв би згинути. Деколи здавало ся єму, як би він вже не жив, так лежав перед ним спокійно і тихо. Він здоймив шолом з него а відтак з великим трудом і панцир з груди; серце било ся неправильно. Але він набрав надії та держав его кріпко. Не міг вдїяти нїчого, як лиш чекати і молити ся звичаєм свого народу.

Наконець на велику радість Бен Гура, Аррïюс прийшов до себе і відзискав мову. Став поволи розпитувати, де він і хто его виратував, а відтак говорив і о битві. Непевність, хто побідив, і спокій — коли так можна назвати его положенє на плаваючій дощі — причинили ся до того, що він прийшов зовсїм до памяти. По якійсь хвили він таки розговорив ся.

— Наше спасение — став він говорити — зависить від того, який конець борби. Я признаю тобі повну заслугу за то, що ти менї зробив; ти уратував менї житє з нараженем свого власного. Я тобі за то серед всяких обставин вдячний. А крім того коли нам пощастить ся і уйдемо небезпечности, то обсиплю тебе ласками, як пристало на Римлянина, що має власть і спроможність показати свою вдяку. Але ще не певна річ, чи ти при всїм твоїм добрім намірі зробив для мене добродїйство. — Він замовк тут на хвилю, а відтак говорив дальше: Коли я вже згадав про твій добрий намір, то мушу зажадати від тебе приреченя, а то, щоби ти зробив менї серед деяких обставин найбільше добродїйство, яке лиш може зробити чоловік один другому. Дайже менї тепер то приреченє.

— Коли то щось не заказаного, то дам — відповів Бен Гур.

Аррïюс лежав і мовчав.

чинній, оплачують скарбови державному на цїли пенсийні в ратах місячних сталий додаток річний у висоті три процент платнї активальної.

Закон сей не має значіня для урядників державних, вдів і сиріт по урядниках, котрі вже тепер побирають заосмотрене зі скарбу державного; однакож мимо того побори вдів по урядниках і учителях мають бути безвзглядно піднесені на 400 зр., побори же вдів по слугах на 200 зр. Родини урядників державних, остаючих вже тепер в станї спочинку будуть на случай їх смерти користати з добродійств нового закона.

З руских товариств.

На засїданю головного видїлу „Просьвіти“ дня 18 лютого с. р. полагоджено слїдуючі справи:

1. На просьбу о. Ортиньского, заступн. катихита в семінариї учительскій в Самборі, порішено вислати 10 більших і 10 менших молитвеників для роздачі між бідних учеників тамошної семінариї.

2. Ухвалено вести й на дальше видавництво книжочок премійних; заразом упрошено дир. Борковского, щоби переглянув, котрі книжочки призначені на премії, надають ся до передруку другим накладом, а котрі нї, за-для передавненого вже змісту.

3. Порішено предложити краєвій Радї шкільній нові книжочки до апробати з увагою, що по апробованю будуть они передруковані правописию шкільною.

4. Ухвалено вислати подяку др. Ів. Яхнови, професорови семінариї учительскої в Станіславові, за дар 130 зр. 57 кр. призначений на покрите коштів видавництва Народописної карти українсько-руского народу.

5. Принято до відомости, що філія „Просьвіти“ в Рогатинї скликує на день 5-ого лютого с. р. загальні збори сполучені з вічем господарским; заразом упрошено дра К. Левицкого, щоби на ті збори виїхав яко відпоручник головного видїлу з відповідним рефератом, самій же філії порішено прийти в поміч з квотою до 70 зр. призначеною на покрите премій господарских.

6. Порішено вислати подяку академ. товариству „Ватрі“ за доручену „Просьвітї“ квоту 144 зр. 29 кр. на фонд стипендийний ім. Шевченка, придбану з балю устроеного заходом „Ватри“ на побільшене згаданого фонду стипендийного.

7. Порішено надрукувати для читалень „Просьвіти“ грамоти членьскі в малім форматї і розсилати їх на жадане яко друки за оплатою.

8. Постановлено віднести ся до дра Лебедовича в Мостисках з просьбою, щоби заняв ся (в данім разї) заснованєм філії „Просьвіти“ там-же.

9. Принято до відомости, що сплачено фондови будови театру 2000 зр., визичених на купно дому „Просьвіти“, в листах заставних. Цїну купна 1962 зр. 77 кр. покрито в сей спосіб, що видано 1642 зр. 72 кр. з фонду дому „Просьвіти“, а 320 зр. 5 кр. з адміністрациї дому.

10. Принято 14 нових членів.

Перегляд політичний.

Перший день дебати над проектом реформи виборчої минув спокійно і майже всї бесїдники заявили сь за відосланєм єго до комісиї. Кн. Ліхтенштайн заявив, що буде голосувати за відосланєм проєкту до комісиї длятого, що уважає єго за перший крок до загального права голосованя. — Пос. Романчук назвав проєкт консервованєм несправедливости і заявив, що буде голосувати против проєкту. — Пос. Люеґер пазвав проект одним кроком наперед і виступив при сїй нагодї остро проти лївиції і консерватистів.

З Африки наспіла для Італїянцїв недобра вість. Давні союзники ґен. Баратієрого Рас Себат і Рас Аґот покинули єго і напали на малу італїяньску стацию Кольсета. Треба аж було висилати против них відділ войска, котрий остаточно побив їх і відобрав їм стацию назад.

Француска палата послів ухвалила вчера знову міністрови справедливости Рікардови вотум довіря, а президент міністрів заявив, що цїлий кабінет держить солїдарно з Рікардом і не уступить доти, доки має довірє палати. Вся француска праса доказує згідно, що конфлїкт межи сенатом, а палатою послів по сїй ухвалї заострив ся і дійшов до тої точки, з котрої нема виходу.

Новинки.

Львів дня 21 лютого 1896.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав занятому при паровім млинї в Подґуржи робітникови Григ. Смайції срібний хрест заслуги в признаню єго многолїтної служби.

— Конкурси. Ц. к. висший Суд краєвий у Львові розписав конкурс на 24 посад ад'юнктів судових. — Ц. к. краєва Рада шкільна оголосила конкурс на посаду гр. кат. катихита при мужескій семинариї учит. в Тернополи з речинцем до 15 марта с. р.

— З причини тифу і шкарлятини, що панують епідемічно в Тернополи, замкнено тамошну школу видїлову на необмежений час.

— Телєфон Краків - Відень. Дня 20 с. м. отрено телефонїчне получене між Краковом а Віднем. Розмова за кожді три мінути коштує 1 зр. 50 кр. Менше як 1 зр. 50 кр. не можна платити.

— Замах на сьвященика. В місцевости Липині під Вроцлавом на прускім Шлезку допустив ся замаху на сьвященика, що відправляв службу Божу, правний дорадник Регентка. Злочинець стрілив до сьвященика з револьвера, але хибив. Зібрані в церкві люди зловили єго і віддали поліциї.

— Чи ти дійстно син Гура, того жида?

— Так єсть, як я тобі вже казав.

— Я знаю твого батька....

Юда присунув ся близше до трібуна, бо єго голос був за слабий, і слухав з як найбільшою увагою, сподїваючись, що врецї раз почує якусь звістку із свого рідного краю.

— Я знав і любив єго — казав Арріюс дальше.

Настала знов хвиля, підчас котрої говорячому насували ся, видко, инші гадки.

— Не може бути, щоби ти, єго син, не чував нїчого про Катона і Брутуса [1]). Були то великі люди, а найбільші при смерти. Умираючи лишили закон, що Римлянин не повинен пережити свого щастя. — Чуєш, що я кажу?

— Чую!

— У благородних Римлян єсть звичай носити перстїнь. Він єсть і у мене. Возьми собі єго!

Аррію наставив Юдї руку, а той зробив єму єго волю.

— Заложи собі єго на свій палець!

Бен Гур заложив.

— Ся дорогоцїнність має свою цїль — говорив опісля Аррію. — Я маю маєток і гроші. Мене уважають за богача — навіть в Римі. Родини нема у мене нїякої. Покажи той перстїнь мому управителеви, що дозирає мого майна, коли мене нема дома. Знайдеш єго в дворі недалеко Мізенум. Розкажи єму, звідки він у тебе взяв ся, та жадай від него що небудь або й все, що він має. Він тобі нїчого не відмовить. Коли буду жити, то зроблю для тебе ще більше. Постараю ся, щоби тебе пустили на волю і вернули тебе назад вітчинї і родинї; або будеш міг вибрати собі спосіб до житя, який сам схочеш. Чуєш?

— Як же менї не чути?!

— Отже приречи менї — на богів...

— Нї, добрий трібуне, я жид.

— То на твого бога, або на щось иншого, що тобі найсьвятїйше; приречи менї то, що тепер від тебе зажадаю, і то в такий спосіб, в який буду від тебе жадати. Отже дай менї таке приречене, я чекаю на то!

— Благородний Арріє, коли так конче на то настаєш, то видко, що то щось дуже важного. Скажи менї насамперед, що то єсть!

— А даш менї тогди приречене?

— То значило би наперед звязати ся. — Він подивив ся на море і відозвав ся борзо: Благословен Бог отців моїх! Онтам надходить корабель.

— З котрої сторони?

— Від півночи!

— Можеш розпізнати, якої він народности?

— Нї, я служив при веслї.

— Чи має яку хоругов?

— Не має!

— А може який инший знак?

— Одно вітрило і три лави весел. Пливе скоро. От і все, що можу о нїм сказати.

— Побідоносний римский корабель вивісив би богато хоругов; видко, що то неприятельский. Отже слухай — він говорив дуже поважно — слухай, чого від тебе жадаю. — Коли надпливаюча ґалєра єсть розбишацка, то ти певний свого житя; може тебе возьмуть в неволю, може прикують до весла, але не убють. Але я....

Трібун тут притих, а відтак надумавшись відозвав ся знову: Та що-ж, я вже за старий, щоби пережити утрату чести. Нехай розповідають собі в Римі про Квінта Арріюса, що він, як пристало на римского трібуна, утонув серед ворогів разом зі своїм кораблем. — От і то, чого від тебе жадаю — коли то ворожий корабель, то труть мене з дошки у воду, щоби я утопив ся. Чуєш? — Присягни ся, що так зробиш.

— Не буду присягати ся, трібуне! А так само і не зроблю того — відповів Бен Гур рішучо. — Закон, котрому я обовязаний піддавати ся, робить мене одвічальним за твоє житє. Возьми собі назад свій перстїнь! — Він здоймив перстїнь з пальця. — Возьми собі єго назад і всї обіцянки своєї ласки на той случай, коли-б ми виратували ся із сеї небезпечности. Мене засудили на цїле житє до весла, зробили невільником, а все-таки я не невільник, хоч і не на волї. Я син Ізраїля і бодай в сїй хвили своїм власним паном. — Возьми собі перстїнь назад!

Аррію не рушив ся.

— Не хочеш? — говорив Юда дальше. — То я кину твій дарунок в море; не з гнїву або злости, лиш щоби увільнити ся від зобовязаня, котре ненавиджу. — Ось диви ся, трібуне!

Він кинув перстїнь у воду. Аррію чув, як перстїнь упав у воду і потонув, але не подивив ся.

— Ти зробив нерозважно — сказав він; — вдвоє нерозважно як на такого, що в такім положеню, як ти. Я можу зробити конець свому житю і без твоєї помочи. А коли то зроблю — то що буде з тобою? — Люди, що постановили умерти, волять смерть з чужої руки лиш для того, що душа, яка після науки Плятона [2]) єсть в нашім тїлї, противить ся тому, щоби самому собі житє відбирати; от і все. Коли то корабель неприятельский, то попращаю ся з сим сьвітом. Я вже рішив ся. Успіх і честь — тілько всего на всего на сьвітї. — Я хотів подати тобі поміч; ти єї не хочеш. Перстїнь був одиноким потвердженєм моєї волї, яке я мав в сїй хвили до розпорядимости. Ми оба пропали. Я згину, жалуючи, що побіда і слава мене опустили; ти згинеш пізнїйше і будеш жалувати, що-сь не міг сповнити обовязку дитини, бо не мав розуму. Жаль менї тебе.

Бен Гур побачив наслїдки свого поступованя виразнїйше, як перед тим; але все-таки не жалував того.

— За три роки моєї неволї, був ти, трібуне, перший, що показав ся для мене прихильним. — Нї, нї, був ще один! Єго голос став тихійший, очи зайшли єму сльозами і він

[1]) Като, трібун войсковий і народний опісля претор, противник Цезара, не хотів піддати ся Цезарови і в Утиці (місто в Африцї), де був командантом войска прихильного Помпеюсови, відобрав сам собі житє. — Брутус, найвиднїйший з убийників Цезара, утїк до Азиї і там взяв в свої руки всї римскі провінциї. Коли Октавіян, пізнїйший римский цїсар Августус, свояк Цезара, побив єго в Македониї, він відобрав собі житє, пробивши ся мечем.

[2]) Грецкий фільософ.

— **Процес о убийство.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові відбула ся онгоди карна розправа против 23-лїтного Проця Процьового з Риманова, обжалованого о убийство селянина Панька Вовка. По переведеній розправі засудив трибунал обжалованого на три місяцї тяжкої вязницї заострено однораэовим постом що тиждня.

— **З нужди** збожеволїла властителька т. зв. базару в Тернополи Міна Ґлїк, котрої склеп по смерти мужа цїлком підупав. Нещастна не могучи виживити трое дрібних дїтий зійшла з розуму.

— **Затужила.** Кільканайцять разів карана злодійка Мария Колединьска зголосила ся вчера добровільно в поліциї і признала ся, що в часї всїх попередних арештовань подавала в протоколї фальшиво Львів яко місце свого уродженя, а то длятого, щоби єї не вишупасували. Тепер не маючи средств до житя виявила, що єсть родом з Яречева в Росиї і просила, аби єї відставили до российскої границї, бо — затужила за домом.

— **Злодїй лякирником.** Онгоди вкрутив ся до дому кондуктора зелїзницї електричної Володислава Хватка при ул. Льва Сапіги, звістний злодїй Петро Олїйник, представляючи ся за лякирника і згодив ся відлякирувати стіл. Одержавши вечером заплату, запалив в ринцї терпентину і скористав з переполоху, який в хатї повстав, та попакував в узлик різні річи вартости кількох зр., наміряючи з добичию утечи. Однако господиня спостерегла крадїж в час і відобрала узлик злодїеви. Та Олїйник не дав ся збити з пантелику. Довбаючи цїлий день коло стола, підглянув, що Хваткова виходячи з дому ховає ключ від хати в коридорі під сходами. Отже вернув вчера рано і отворив мешканє Хватків. Однако сусїди побачили его і віддали в руки поліциї. В поліциї толкував ся Олїйник, що хотїв ще стіл — поправити.

— **Про катастрофу в Йоганнесбурзї** в Трансвалю, о котрій вчера звістили телеграми, надходять такі близші вісти: Експльозия динаміту лучила ся в дїльници замешкалій убогою людностию. Динаміт наладований в вісьмох ваґонах товарових вибух несподївано і не знати доси з якої причини. Наслїдки вибуху були страшні. В земли повстала від того на 30 стіп глубока вирва. Всї доми на пів милї довкола зрівнані з землею. Кілько людий погибло поки-що не знати; доси добуто 40 страшно порозриваних трупів і звиж 200 тяжко покалїчених осіб, котрих віддано до шпиталю. Між жертвами катастрофи переважає значно число муринів.

— **Скажені лиси.** З Вінер Найштадт в Австриї долїшній доносять: Дня 17 с. м. напав в Ґутенштайн скажений лис на двох учеників і покусав їх, а рівночасно другий лис покусав дві дорослі особи. Причиною пануючої між лисами скаженини має бути підроблювана на дикі звірята отруя, котра їх не убиває, лише викликує скаженину.

— **Ославлений розбійник** Павляк, котрий перед кількома лїтами був пострахом в Конґресівці, а утік за океан по убитю разом з другим розбишакою в ваґонї зелїзницї двох касиєрів з фабрики акцийної цукру: Шміда і Кузьницкого, попав ся тепер в руки поліциї в Бразилиї. О побутї Павляка і єго спільника Виросткевича за океаном було вже давно звістно. Навіть перед двома роками арештовано обох тих розбишаків, але в часї полїтичних розрухів удало ся їм утечи з під ключа. Спільник Павляка, Виросткевич мав бути вскорі потім убитий і того убийства допустив ся мабуть Павляк, котрому спільник не був вигідний. Але голосний злочинець допустив ся в Бразилиї цїлого ряду ріжних убийств, що вкінци спонукало тамошні власти дати Росиї обіцянку, що видадуть єго. Але що Павляка осудять насамперед суди бразилїйскі за довершені там убийства, то нема сумнїву, що єго таки там на місци стратять, бо в Бразилиї істнує кара смерти.

— **Дурисьвіт.** В нїмецкім місті Діссельдорфі арештовано одного з тих докторів, котрі виманюють гроші від недосвідчених в той спосіб, що на письменні запитаня відповідають лїкарскими родами в листї і пересилають рівночасно ліки. В той спосіб доктор Вольбединґ за вісїм лїт лїчив пів мілїона недужих. Після єго власних зізнань полагоджував денно справи з 500 недужими, очевидно все на письмі. Поступав собі при тім в дуже простий спосіб: наймив кількайнайцятьох писарів і не відчитуючи навіть листів, диктував відповіди і розсилав як попало коробки з порошками або фляшки з краплями. За листовну пораду і висилку ліків брав від особи по 16 марок. В той спосіб не лише обдирав своїх пацнєнтів, але набавлять їх ще й тяжких недуг. Помимо того предложив суди слїдчому величезну книгу, обіймаючу 500 листів з подяками від осіб, котрим здавало ся, що порошки або каплї лїкаря їх уздоровили. Також єго трех секретарів потягнено до одвічальности, бо кілько разів доктор виїздив на лїто до купелїв, то они в єго заступстві удїляли письменні радиї і розсилали лїки.

Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка“ ч. 4.** містить: Продовжене різдвяної леґенди О. Макарушки „Роздерта сукмана“; — стих В. Річицкого „Шевченкова могила“; — анекдоту „Добре здав!“; — продовжене „Учених розмов Никольця з татусьом“ О. Макарушки; — стишок В. Самійленка „Найдорожша перлина“; — оповіданє „Суд Задіґа“; — „Леґенду про пальму“; — розвязки загадок і загадки, ребуси та задачі.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 лютого. Після дотеперішних диспозиций має Є. Вел. Цїсар дня 23 с. м. виїхати на дві недїлї на пригірок сьв. Мартина в гостину до Єї Вел. Цїсаревої.

Відень 21 лютого. Після N. fr. Presse наспіло від Найдост. Архикн. Франца Фердинанда власноручне письмо, що стан єго здоровля значно поліпшив ся і він незадовго малими етапами верне до краю.

Білград 21 лютого. Скупштину закрито; всї посли ходили до короля попращати ся, а король висказав своє вдоволенє з дїяльности скупштини.

видів виразно, як би то було нинї, лице того молодця, що коло керницї в Назаретї дав єму води напити ся. — Але ти був перший, — говорив він дальше — що мене спитав, хто я. А хоч я, коли ти послїдний раз поринав у воду, вхопивши тебе, подумав собі, що ти можеш стати менї в неоднім в пригодї, то все-таки не зробив я того для власної користи. Вір менї, що так. Впрочім дав менї тепер Господь пізнати, що маю лиш честним способом дійти до цїли. Я волїв би умерти, як бути причиною твоєї смерти. Хоч би ти менї давав цїлий Рим і всї єго богатства, — я би тебе не убив. Твій Като і Брутус були дїтьми в порівнаню з тим Євреєм, котрого законів жиди слухають.

— Коли-ж я тебе прошу. Чи маєш....

— Хоч би ти й наказував — я би не послухав! То моє послїдне слово.

Оба замовкли і вижидаючи споглядали на корабель.

— Чи ти певний того, що то неприятель? — спитав наконець Бен Гур.

— Так менї видить ся.

— Стає і спускає лодку.

— Видиш єго відзнаку?

— Не має нїякої, по котрій би можна пізнати, що то римский корабель.

— Римскі кораблї мають шолом на вершку машту.

— Коли так, то не трать надїї, виджу шолом.

— Арріюс все ще не вірив.

— Залога лодки збирає розбиткїв; розбишаки не такі людяні.

— Може не мають веслярів — відповів Арріюс, пригадуючи собі часи, коли й він в подібній цїли збирав розбитків.

Бен Гур слїдив пильно за всїми рухами корабля.

— Пливе дальше — сказав він.

— Куди?

— Правобіч від нас стоїть, здаєсь, пуста ґалера. Пливе до неї. Станув з боку коло неї. Залога вилазить на ню.

Арріюс лежав доси з замкненими очима. Тепер отворив їх і глянув на корабель.

— „Дякуй твому богови — сказав відтак — як і я дякую моїм богам! Розбишаки не ратували би розбитий корабель. По тім і по шоломі на машті пізнаю, що то Римлянин. Побіда по моїй стороні. Щастє менї послужило; ми уратовані. Кивай на них! Клич! Борзо! Я стапу дуумвіром — а ти — я знав твого батька і любив єго. То був справдешний князь; він мене научив, що жиди то не варвари. Підеш зі мною, возьму тебе за сина. Дякуй твому богови і клич моряків. Борзо! Треба іти в дальшу погоню. Анї один розбишак не сьміє втечи!

Юда піднїс ся на дошці і став кивати рукою та кликати з цїлої сили, доки аж люди в лодцї не побачиш їх. Они підплили і забрали їх.

На ґалері повитали Арріюса як героя, котрому попастило ся. Він казав собі все розповісти. Коли вже позбирали всїх розбитків і сховали добичу, поплили під єго командою на північ, щоби сполучити ся з другою частию фльоти і довершити побіду. Побили всїх розбишаків. Анї один не уйшов. Крім того взяли ще й двайцять неприятельских ґалер, що ще збільшило славу трібуна.

Коли Арріюс вернув, повитали єго на гребли в Мізенум з найбільшою почестию. Єго приятелї були цікаві, хто той молодець, що з ним приїхав. Трібун представив їм Бен Гура і розповів все, як то він єго виратував, але о єго давнїйшій історії не згадував нїчого. Наконець сказав їм, що хоче взяти єго за сина, та лишити єму колись весь свій маєток і просив, щоби они були і Бен Гурови такими приятелями, якими були єму доси.

По залагодженю законних формальностий став Бен Гур єго прибраним сином. Так віддячив ся хоробрий Римлянин за своє виратованє.

В місяць по приїздї трібуна до Риму обходжено побіду над розбишаками великим торжеством в театрі Скавра. По одній стороні будинку були уставлені знаки побіди, а між ними й двайцять дзюбів від здобутих кораблів; над ними великими буквами виднїла ся напись: „Відобрані розбишакам морским в заливі Еврипус Квінтом Арріюсом, дуумвіром“.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольгого і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольгого і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.